

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.015 van 19 juni 2000
in de zaak A. 86.775/VII-19.422.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. FLAMAND,
kantoor houdende te DEURNE,
Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ecuatoriaanse nationaliteit, op 15 september 1999 heeft ingediend om de schorsing van tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 oktober 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 26 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat E. FLAMAND, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 8 juli 1998; dat hij zich op 16 september 1998 vluchteling verklaart; dat op 27 oktober 1998 een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten wordt genomen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 20 juli 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 28 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in de Spaanse taal.

Betrokkene is afkomstig van Ecuador. Volgens zijn verklaringen zou betrokkene sinds zijn achttien jaar lid zijn geworden van de 'Roldosistische

Ecuadoriaanse Partij' ('P.R.E.') en hierdoor problemen hebben gekregen in zijn land. In december 1996 zou betrokkene als meester gast (bouwsector) gewerkt hebben aan de constructie van kantoorgebouwen van de 'P.R.E.' in Guayaquil. Na de afzetting van de Ecuadoriaanse president en 'P.R.E.'-leider Abdula Bucaram, zouden alle partijleden hun job zijn kwijtgespeeld. Op 10 juli 1997 zou betrokkene zijn opgebeld door een nieuwe regeringsleider, Andres Chiriboya. Betrokkene zou zijn opgedragen zijn werk aan de kantoorgebouwen verder te zetten zonder loon, daar men er hem van zou hebben beschuldigd onder het bewind van Bucaram corruptie geld te hebben ontvangen. Betrokkene zou onder bedreigingen van 25 juni tot 26 juli 1997 het werk hebben hervat, maar stilgelegd door gebrek aan financiële middelen en materiaal. Op 28 juli 1997 zou betrokkene door drie mannen in zijn woning in opdracht van Andres Chiriboya zijn aangevallen en mishandeld. Betrokkene zou hierop naar zijn geboortedorp Calderón zijn gevlucht. Daar zou hij gedurende één jaar zonder problemen hebben verbleven. Op 6 juli 1998 zou betrokkenes dorp door het natuurfenomeen 'El Niño' compleet zijn vernield. Betrokkenes moeder zou erg ziek zijn geworden. Betrokkene zou haar naar een kliniek in Guayaquil hebben gebracht. Daar zou hij door één van zijn drie aanvallers zijn herkend en met de dood bedreigd. Betrokkene zou hierop hebben besloten zijn land te verlaten. Op 7 juli 1998 verliet betrokkene zijn land. Op 16 september 1998 verklaarde hij zich vluchteling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die betrokkene doorheen de asielpprocedure heeft afgelegd tegenstrijdigheden bevatten, die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen volledig in het gedrang brengen. Op de Dienst Vreemdelingen zaken had betrokkene uitdrukkelijk verklaard nooit lid te zijn geweest van een politieke partij, noch ooit politieke activiteiten te hebben gehad. Hij verklaarde er zijn land te hebben verlaten omwille van de slechte economische situatie in zijn land. Betrokkene verklaarde eveneens nooit onderhevig te zijn geweest aan vervolgingen of aanslagen op zijn persoon.

Bovengaande staat in volledig contrast met het vluchtrelaas dat betrokkene in dringend beroep naar voor bracht. Betrokkene kon hiervoor geen aannemelijke verklaring geven.

Dient daarenboven vastgesteld dat betrokkene in zijn verzoekschrift verklaarde door onbekende te zijn bedreigd. Op de zetel van het Commissariaat-generaal beweerde betrokkene dan plotseling heel goed te weten door wie hij werd vervolgd, namelijk een zekere Andres Chiriboya. In een verklaring die betrokkene bij het verhoor in dringend beroep neerlegde, beweerde betrokkene dan weer dat de persoon Andres Chiriyogos heette. In diezelfde verklaring verklaarde

betrokkene in de kliniek in Guayaquil door drie mannen te zijn benaderd en in elkaar geslagen. In het verhoor in dringend beroep beweerde betrokkene dat hij door één persoon werd aangesproken en bedreigd. In zijn bijkomende verklaring stelde betrokkene dat hij zijn werk verderzette tot 26 juni 1997. Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde hij tot 26 juli 1997 te hebben gewerkt. In zijn bijkomende verklaringen haalde betrokkene aan dat hij zowel op 28 juni 1997 als op 5 juli 1997 door drie mannen werd bedreigd (en de tweede keer ook geslagen). Op het Commissariaat-generaal stelde hij enkel op 28 juli 1997 door drie mannen thuis geslagen en bedreigd te zijn.

Bovengaande tegenstrijdigheden stellen betrokkenes vluchtrelaas in een bedrieglijk daglicht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat in de motivering slechts rekening werd gehouden met tegenstrijdigheden en niet met de coherentie van verzoekers verklaringen, dat de ondervraging voor de Dienst Vreemdelingenzaken te summier is om als basis te dienen voor de zogenaamde tegenstrijdigheden in dringend beroep, dat de "economische redenen" op basis waarvan de aanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd verworpen, wel degelijk een politieke basis hadden, met name, de regeringswissels en "chantage" door de nieuwe machthebbers om onbetaald te werken, dat blijkt dat verzoeker eerst gepoogd heeft om binnenlands te vluchten, doch dat dit alternatief verdween omwille van El Niño, dat de zogenaamde tegenstrijdigheden met betrekking tot de naam van de belager, "Chiriboya" of "Chiriyogos", alsook de juiste data, zo gelijklopend zijn dat de Commissaris-generaal niet kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid, dat het dossier aldus niet ernstig werd onderzocht;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 1 van de Conventie van Genève, doordat de bedrieglijkheid van de asielaanvraag moet worden bewezen, dat in de

ontvankelijkheidsfase niet de gegrondheid van de asielaanvraag moet worden bewezen, maar dat aan verzoeker, wanneer deze niet in de mogelijkheid verkeert om materiële bewijzen voor te brengen, het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, overeenkomstig de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut des réfugiés", dat, aangezien de mensenrechtensituatie in Ecuador zeer slecht is, deze "genereuze beoordeling" des te meer geldt, dat de bestreden beslissing derhalve een foutief criterium hanteert;

Overwegende dat het eerste en het tweede middel in wezen de motivering van de bestreden beslissing raken; dat beide middelen derhalve samen dienen te worden geanalyseerd; dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk steunt op verzoekers eigen verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorverslag DVZ, nr. 42):

"(...) Ik had geen politieke activiteiten en was geen lid van een politieke partij. Sinds het conflict tussen Peru en Ecuador, twee jaar geleden, is de werksituatie in Ecuador heel slecht geworden. Ik had geen werk meer, daarbij komt dat El Niño alles verwoestte, het achterste deel van mijn huis. Het overgrote deel van de bedrijven werft enkel jonge mensen (aan) (25 jaar en jonger). Ik kon geen werk meer vinden, ik kon mijn kinderen niet de mogelijkheid bieden te studeren.";

dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakte van een vrees voor vervolging, van welke aard ook, terwijl hij bij zijn dringend beroep plots een gedetailleerd asielrelaas uiteenzet; dat deze vaststelling volstond om de asielaanvraag als bedrieglijk af te wijzen; dat het noch eerste noch het tweede middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het recht van verdediging,

doordat (er) "op alle niveaus van de procedure slechte vertalingen zijn geweest";

Overwegende dat verzoeker zich beperkt tot een vage, algemene bewering en nalaat aan te tonen in welke mate de beweerde vertaalfouten de beslissing in een voor verzoeker nadelige zin, zouden hebben beïnvloed, zodat verzoeker niet aantoonst dat zijn "recht van verdediging" werd aangetast; dat het derde middel evenmin ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op **KEYBOARD(KEYBOARD**(negentien
juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.)))